

Verleidelijk kirren en fluisteren

Muziek

Concerti: Werk van Barry, Carter, Del Puerto e.a. door het Nieuw Ensemble o.l.v. Ed Spanjaard. 6 april, Muziekgebouw, Amsterdam. Radio 4: 19/4, 20.02 uur.

Negen solisten kregen het voortouw in het programma *Concerti* – allemaal afkomstig uit het Nieuw Ensemble zelf. Met dit feestoptreden bracht het 25-jarig gezelschap een hommage aan zijn eigen musici, die immers allemaal over solistische kwaliteiten beschikken – ook degenen die bij deze gelegenheid alleen maar begeleiding of tegenstem leverden. De bevlogen dirigent, Ed Spanjaard, wordt in mei, bij het volgende, laatste jubileumconcert, extra in het zonnetje gezet.

Met zijn wonderlijke bezetting, waarin tokkelinstrumenten als harp, mandoline en gitaar onvervreemdbare componenten zijn, heeft het Nieuw Ensemble een heel specifiek klankspectrum. Des te wonderlijker dat het erin is geslaagd componisten van internationale allure warm te laten lopen voor dit ongebruikelijk arsenaal.

Enkele ensembleleden zijn zelf aan het componeren geslagen. Violist Angel Gimeno, die oorspronkelijk uit Venezuela komt, buite de eigenschappen van het NE voortreffelijk uit in zijn *Sintonia de concierto*. Het is een rapsodisch werk, waarin dissonanten strelen, snaren ketsen en Gimeno zelf verleidelijk kirt en fluistert. Dat laatste doet contrabassist Rob Dirksen ook in zijn *Shoot the Moon*, zij het dat de door hem aangedragen klankomgeving een vrij hoog new age gehalte heeft.

Substantiëler is het *Tweede hoboconcert* van de Spanjaard David del Puerto, een knisperend stuk voor hoboïst Ernest Rombout met een onalledaags gebruik van vertrouwde tooncombinaties. De Japanse Misato Mochizuki schreef met *Silent Circle* een dubbelconcert voor fluitist Harrie Starreveld en kotospeelster Makiko Goto, dat af en toe te ver afdwaalt in tong- en lipklanken, maar wel enkele sublieme klankmengingen bevat.

Elliott Carter, die intussen de 100 nadert, componeert met het klimmen der jaren steeds toegankelijker muziek. Zijn twee jaar oude *Mosaic* is niet speciaal voor het NE geschreven, maar bood harpiste Ernestine Stoop niettemin alle gelegenheid om haar instrument zowel fecërieke als schrapende geluiden te ontlokken.

Voor pianist John Snijders schreef de Ier Gerald Barry *Lisbon*, een doldriest sluitstuk met sluw ingezette banaliteiten en ketzende clusters, die soms wel een

minuut lang vastzitten in een mechanisch herhaald patroon – alsof de naald in de groef blijft hangen.

Meligheid ligt op de loer, maar die werd effectief uitgebannen door de topmusici van het Nieuw Ensemble.

Frits van der Waa